Další dobrodružství Kurta Austina a speciálního týmu NUMA®

CLIVE CUSSLER

A GRAHAM BROWN

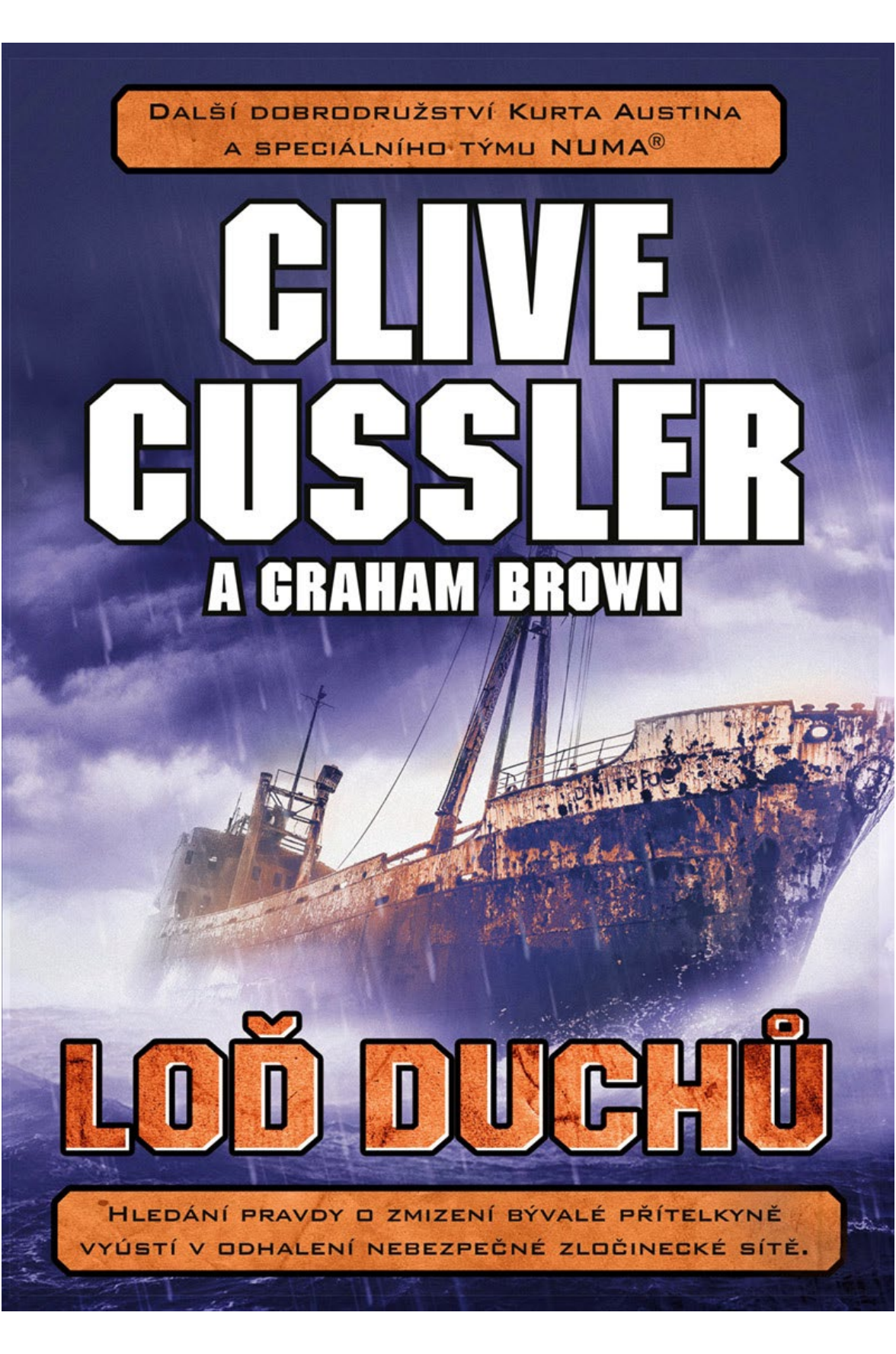

LOĎ DUCHŮ

Hledání pravdy o zmizení bývalé přítelkyně vyústí v odhalení nebezpečné zločinecké sítě.

Loď duchů

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Clive Cussler, Graham Brown
Loď duchů – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

CLIVE CUSSLER

a GRAHAM BROWN

Loď duchů

Prolog – Zmizení

Durban, Jižní Afrika, ***25. červenec 1909***

Jeli do naprosté pustiny, aspoň vrchnímu inspektorovi Robertu Swanovi z policejního oddělení v Durbanu to tak připadalo.

Za měsíčné noci, pod nebem černým jako indický inkoust, jel Swan s brokovnicí na klíně v kabině nákladního auta, které právě kodrcalo po prašné venkovské cestě severně od Durbanu. Reflektory velkého Packardu vrhaly žluté kužely světla, které pableskovaly a poskakovaly a cestu před sebou osvětlovaly jen chabě. Swan třeštil oči do tmy, ale nikdy před sebou neviděl víc než čtyřicet metrů rozježděné cesty.

„Jak daleko je k té usedlosti?" otočil se k hubenému šlachovitému muži jménem Morris, který byl vklíněný vedle řidiče.

Morris se podíval na hodinky, naklonil se k řidiči a zkontroloval počítadlo kilometrů. Chvíli v duchu počítal a nato se podíval do mapy na klíně. „Měli bychom tam být brzy, inspektore. Řekl bych nejpozději za deset minut."

Vrchní inspektor přikývl a chytil se rámu dveří, aby odlehčil tělu od nárazů hrbolaté cesty. Packardu se říkalo „třítunka", byl to nejnovější americký vůz a jedno z prvních motorových vozidel vlastněných durbanským policejním sborem. Přivezli jim ho na lodi; měl speciálně upravenou kabinu a čelní sklo.

Podnikaví mechanici z nově vytvořeného vozového parku mu přidělali rám, který kryl nákladní plošinu, a natáhli přes něj plachtu, zato nikdo neudělal nic pro to, aby byl náklaďák trochu pohodlnější pro cestující.

Jak tak vůz poskakoval a kolébal se na rozježděné zemědělské cestě, Swan si v duchu říkal, že by jel raději na koni. Co však té velké herce chybělo na pohodlí, to dohánělа svou obrovskou silou. Kromě Swana, Morrise a řidiče vezla na nákladní ploše ještě osm konstáblů.

Swan se opřel o rám dveří a ohlédl se dozadu. Následovaly je čtyři páry reflektorů. Tři automobily a další Packard. Všichni říkali, že Swan s sebou vezl čtvrtinu durbanského policejního sboru.

„Jste si jistý, že všechny ty muže potřebujeme?“ zeptal se ho Morris.

Snad to bylo trochu moc, myslel si Swan. Jenže zločinci, po kterých šli – skupina, kterou noviny označovaly jako Klaar River Gang – měli taky své lidi. Říkalo se, že je jich mezi třiceti a čtyřiceti, podle toho, komu se člověk rozhodl věřit.

Začínali jako obyčejní lupiči: okrádali lidi, vydírali ty, kdo se snažili poctivě uživit prací ve Vysokém Veldu, ale v posledních šesti měsících začínali být čím dál prohnanější a násilnější. Farmy těch, kdo odmítali platit výpalné, skončily spálené na popel. Horníci a cestovatelé mizeli beze stopy. Pravda vyšla najevo ve chvíli, kdy několik členů gangu pochytali při pokusu o vyloupení banky. Cestou do Durbanu k výslechu byli zločinci osvobozeni při smělém útoku, po kterém zůstali tři policisté ležet mrtví a další čtyři vážně zranění.

A to byla hranice, jejíž překročení jim Swan nehodlal tolerovat. „Nějaký čestný boj mě nezajímá,“ vysvětlil svým spolujezdcům. „Mám vám připomenout, co se stalo před dvěma dny?“

Morris zavrtěl hlavou a Swan zaklepal na přepážku, jež oddělovala kabinu od nákladního prostoru. Posuvná deska se otevřela a objevila se tvář rozloženého muže, která okénko prakticky vyplnila.

„Jsou muži připraveni?“ zeptal se Swan.

„Jsme připraveni, inspektore.“

„Dobře,“ přikývl Swan. „Pamatujte si: dnes mě zajatci nezajímají.“

Muž přisvědčil, ale ta slova způsobila, že se po nich Morris podíval úkosem.

„Máte nějaký problém?“ vyštěkl Swan.

„Ne, pane," odpověděl Morris a sklonil se zpátky k mapě. „Já jen, že… už tam skoro jsme. Je to tamhle za tím kopcem."

Swan obrátil pozornost zpátky dopředu a zhluboka se nadechl. Připravoval se. Téměř okamžitě zaznamenal pach kouře. Měl zvláštní výraznou chuť, jako táborový oheň.

O pár chvil později se Packard přehoupl přes kopec a uhlově černou noc rozdělila vedví frenetická ohnivá záře na poli pod nimi. Farmářská usedlost hořela od jednoho konce k druhému, kolem dokola ji ovíjely šlahouny ohně, než vyšlehovaly vzhůru k nebi.

„Zatraceně," zaklel Swan.

Vozidla se rychle spustila z kopce a pod ním se rozprchla do stran. Vyskákali z nich muži a zaujali pozice okolo hořícího domu. Nikdo na ně neútočil. Nikdo nestřílel.

Morris vedl komando blíž. Přiblížili se proti větru a vrhli se do poslední části stodoly, která ještě nehořela plamenem. Zachránili několik koní, ale jediní členové gangu, na které narazili, byli už mrtví. Někteří napůl shořelí, jiní jen zastřelení a ponechaní svému osudu.

Bojovat proti ohni nemělo cenu. Staré dřevo natřené olejovým nátěrem praskalo a hořelo jako benzín. Vydávalo takový žár, že Swanovy muže brzy donutilo ustoupit, aby se neupekli zaživa.

„Co se tu sakra stalo?" uhodil Swan na svého poručíka.

„Vypadá to, jako by si to vyřídili mezi sebou," odvětil Morris.

Swana to taky napadlo. Před zatýkáním v Durbanu začaly prosakovat zvěsti, že se gang začíná štěpit. „Kolik mrtvých?"

„Našli jsme jich pět. Někteří z chlapců tvrdí, že viděli další dva uvnitř, ale nedokázali se k nim dostat."

V tu chvíli zazněla střelba.

Swan a Morris se vrhli za Packard. Někteří policisté v chráněných pozicích začali opětovat palbu a vysílat náhodné střely směrem k planoucímu infernu.

Střelba pokračovala, podivně nenačasovaná a úsečná, Swan však nikde neviděl žádné známky po dopadu kulek.

„Zastavte palbu!" křikl. „Ale držte se u země."

„Ale vždyť po nás střílí!" zařval jeden z mužů.

Swan zavrtěl hlavou, přestože třaskání střelby pokračovalo. „To jen v požáru vybuchuje munice."

Muži si začali křikem předávat velitelův rozkaz. Swan navzdory vlastnímu nařízení vstal a vykoukl přes kapotu nákladáku.

Ohnivé peklo už zachvátilo celou farmu. Trámy, které ještě zbývaly, připomínaly kosti obra položené na nějaké gigantické pohřební hranici. Plameny je ovíjely a polykaly, hořely se zvláštní intenzitou, jasně bíle a oranžově s příležitostným zeleným či modrým záblesk em. Vypadalo to, jako by samo peklo povstalo a snažilo se gang i s jeho doupětem pohltit zevnitř.

Zatímco Swan přihlížel požáru, odkudsi z hloubi domu se ozvala masivní exploze a rozmetala celou stavbu na kusy. Swana síla výbuchu odmrštila dozadu. Přistál tvrdě na zádech a do boků Packardu zabubnovaly kusy sutin.

Pár okamžiků po výbuchu začaly shůry sněžit hořící konfety. K zemi se po tisících snášely malé útržky papíru a zanechávaly proti černému nebi dráhy dýmu a popela. Sotva se dotkly země, začaly v suché trávě zakládat stovky ohníčků.

Swanovi muži se ihned vrhli do práce: udupávali žhavé uhlíky, aby je kolem dokola neobklíčily hořící křoviny.

Swan se zaměřil na několik nejbližších útržků. Převalil se na zemi, pro jeden se natáhl a opatrně si ho položil na dlaň. Ke svému údivu zjistil, že z ohořelého zbytku papíru na něj hledí čísla, písmena a přísná tvář krále Jiřího.

„Desetilibrovky," zvolal Morris. „Jsou jich tisíce."

Jak se to vědomí šířilo mezi muži, ti zdvojnásobili své úsilí. Pobíhali kolem a sbírali ohořelé útržky s bezmyšlenkovitým nadšením, jaké je jindy při sbírání důkazů popadalo jen zřídka. Některé bankovky byly ve svazcích a požár je příliš nepoznamenal. Jiné vypadaly jako listy v krbu, zkroucené a zčernalé k nepoznání.

„Příjemnější než to, co nás tu mělo čekat," poznamenal Morris.

Swan se usmál, ale příliš kolegu neposlouchal, jeho myšlenky bloudily jinde: sledoval oheň, počítal těla, probíral se případem jako správný inspektor.

Tady něco nehrálo, něco tu vůbec nebylo v pořádku.

Nejprve to připisoval samotné povaze celé události, která s sebou nevyhnutelně nesla zklamání. Gang, kterému vyhlásil válku, udělal všechnu práci za něj. To ještě dokázal pochopit. Už podobné případy zažil. Zločinci často

bojovali o kořist ze svých zločinů, zvlášť když byli jen volně spojení a prakticky bez vůdce, jak to údajně bylo i v tomto případě.

Ale ne, pomyslel si Swan, tohle bylo podezřelé na mnohem hlubší úrovni.

Morris si toho zřejmě všiml. „Co se děje, pane?“

„Nedává to smysl,“ odpověděl Swan.

„Co přesně?“

„To celé,“ řekl Swan. „Riskantní vyloupení banky za denního světla. Přepadení policistů se zadrženými. Přestřelka na ulici.“

Morris na něj nechápavě civěl. „Asi vám nerozumím.“

„Jen se podívejte kolem,“ vybídl ho Swan. „Soudě podle toho deště spálených bankovek ti banditi seděli na malém jmění.“

„To ano,“ souhlasil Morris. „A co?“

„Tak proč vykrádat dobře střeženou banku za bílého dne, když už máte slamníky vycpané penězi? Proč málem rozstřílet celý Durban, abyste dostal své lidi ven, a pak je zase hned popravit tady?“

Morris se na Swana dlouho díval, než přikývl na souhlas. „To netuším,“ přiznal. „Ale máte pravdu. Vůbec to nedává smysl.“

Oheň hořel ještě dlouho do ranních hodin. Ustoupil teprve, když pohltil celou usedlost. Operace skončila bez obětí na straně policie a o Klaar River Gangu už nikdo víckrát neslyšel.

Většina teorií to přisuzovala ráně nenadálého štěstí, ale o tom se Swan nikdy nenechal přesvědčit. On a Morris probírali události z toho večera celé roky, ještě dlouho po odchodu do penze. Tušili, že navzdory mnoha teoriím a domněnkám, co se tehdy skutečně odehrálo, šlo o otázku, na kterou si už nikdy nedokážou odpovědět.

1. kapitola

270 kilometrů západo-jihozápadně od Durbanu,
27. červenec 1909

Loď SS *Waratah* se prodírala vlnami na cestě z Durbanu do Kapského Města a nebezpečně se kymácela v rostoucích vlnách. Z jediného komínu stoupal černý dým z uhlím poháněných kotlů a nepříznivý vítr loď tvrdohlavě hnal na opačnou stranu.

Jedenapadesátiletý Gavin Brèvard seděl sám v hlavním salónu stopadesátimetrové parolodi a cítil, jak se plavidlo povážlivě naklání na pravobok. Sledoval, jak se hrnek i s podšálkem sune k hraně stolu, nejprve pomalu a potom čím dál rychleji, jak se úhel náklonu stále zvětšoval. V poslední chvíli šálek popadl, aby nesjel z hrany a neroztříštil se na podlaze.

Waratah zůstávala nakloněná dlouho. Trvalo celé dvě minuty, než se zase narovnala, a Brèvard si nad plavidlem, na němž si zarezervoval místo k plavbě, začínal dělat vážné starosti.

V předchozích letech strávil celých deset let na palubách nejrůznějších parolodí. Všechny se vracely k rovnováze rychleji, jejich kýl se narovnával s větší obratností. Tahle loď mu připadala dost vratká. Začínal se obávat, jestli není něco v nepořádku.

„Ještě čaj, pane?“

Brèvard se natolik zabral do svých úvah, že si sotva všiml číšníka v uniformě plavební společnosti Blue Anchor Line.

Zvedl šálek, který zachránil před zkázou: *„Merci.“*

Číšník mu dolil čaj a popošel dál. Právě když odcházel, v salónu se objevila další postava, muž asi třicetiletý s širokými rameny, narudlými vlasy a červeným obličejem. Namířil si to rovnou k Brèvardovi a posadil se do křesílka proti němu.

„Johannesi,“ přivítal ho Brèvard. „Rád vidím, že nejsi upoutaný na lůžko své kajuty jako všichni ostatní.“

Johannes jevil známky nevolnosti, ale zdálo se, že se zatím drží. „Proč jsi mě sem zavolal?“

Brèvard si usrkl čaje. „Přemýšlel jsem. A učinil jsem důležité rozhodnutí.“

„A co by to mělo být?“

„Rozhodně nejsme v bezpečí.“

Johannes si povzdychl a odvrátil se. Brèvard mu rozuměl. Johannes ho považoval za zbytečně starostlivého. Člověka plného strachů. Ale Brèvard se jen snažil být ostražitý. Strávil celé roky prcháním před pronásledovateli, celé roky života v hrozbě uvěznění či smrti. Musel být stále o pět kroků napřed, jen aby zůstal naživu. Jeho mysl se tím naladila do stavu permanentně přehnané bdělosti.

„Samozřejmě že jsme v bezpečí,“ odpověděl Johannes. „Přijali jsme novou totožnost. Nenechali po sobě žádnou stopu. Všichni ostatní jsou mrtví a stodola shořela do základů. Dál bude pokračovat jen naše rodina.“

Brèvard se znovu napil čaje. „Co když nám něco uniklo?“

„Na tom nezáleží,“ trval na svém Johannes. „Tady už jsme mimo dosah úřadů. Loď nemá ani rádio. Mohli bychom stejně dobře být na pustém ostrově.“

To byla pravda. Dokud byla loď na moři, mohli si oddechnout. Jenže tahle cesta brzy skončí.

„Jsme v bezpečí, jen než zakotvíme v Kapském Městě,“ upozornil ho Brèvard. „Pokud jsme své stopy nezakryli tak dokonale, jak si myslíme, může nás tam čekat vřelé přivítání od rozlícených policistů nebo vojska Jeho Veličenstva.“

Johannes hned neodpověděl. Uvažoval, vstřebával jeho informaci. „Co navrhuješ?“ zeptal se nakonec.

„Musíme se přičinit, aby tahle naše cesta trvala věčně.“

„A jak to chceš udělat?“

Brèvard mluvil v metaforách. Věděl, že před Johannesem musí být konkrétnější. „Kolik máme zbraní?“

„Čtyři pistole a tři pušky.“

„Co výbušniny?“

„Dvě krabice jsou ještě plné,“ zamračil se Johannes. „I když nemám za to, že bylo rozumné brát je na palubu.“

„To bude v pořádku,“ přesvědčoval ho Brèvard. „Vzbuď ostatní, mám plán. Je čas, abychom vzali osud do vlastních rukou.“

Kapitán Joshua Ilbery stál ještě na můstku *Waratah*, přestože ho už měla vystřídat třetí hlídka. Počasí mu dělalo starosti. Poryvy větru dosahovaly padesáti uzlů a vanuly proti přílivu i proudu. Tato zvláštní kombinace stavěla vlny do ostrých pyramid, neobvykle vysokých a příkrých, jako hromady písku vyfoukané do výšky z obou stran zároveň.

„Udržujte kurz,“ poručil Ilbery kormidelníkovi. „Přizpůsobujte ho podle potřeby, nechceme se převrhnout.“

„Ano, pane,“ potvrdil kormidelník.

Ilbery zvedl dalekohled. Přicházel večer a světlo sláblo. Doufal, že vítr v noci poleví.

Jak si prohlížel hřebínky vln před sebou, zaslechl Ilbery, že se otevřely dveře můstku. K jeho překvapení zazněl výstřel. Upustil dalekohled a otočil se, aby spatřil, jak se kormidelník svalil na palubu, ruce přitisknuté na břicho. Za ním stála skupinka pasažérů se zbraněmi, z nichž jeden došel ke kormidlu a chopil se ho.

Než Ilbery stihl vydat hlásek nebo sáhnout po zbrani, muž s červeným obličejem mu zabořil do břicha pažbu pušky Enfield. Zlomil se v pase, upadl a přistál na přepážce.

Muž, který ho udeřil, mu namířil hlaveň Enfieldu na srdce. Ilbery si všiml, že zbraň drží hrubé ruce, které se hodily lépe k farmáři nebo rančerovi než k pasažérovi první třídy. Pohlédl muži do očí a nespatřil v nich špetku slitování.

Nemohl si být samozřejmě jistý, ale Ilbery jen málo pochyboval o tom, že muž, který nad ním stojí, už někdy střílel a zabíjel.

„Co to má znamenat?“ zavrčel Ilbery.

Došel k němu jeden ze skupinky. Byl starší než ostatní, tváře na skráních už mu šedivěly. Byl oděný v dražším obleku a nesl se s ležérní elegancí vůdce. Ilbery v něm poznal jednoho ze skupiny, která se nalodila v Durbanu. Brèvard se jmenoval. Gavin Brèvard.

„Žádám vysvětlení,“ prohlásil Ilbery.

Brèvard se jen uculil. „Řekl bych, že je to poměrně evidentní. Zabavujeme vám tuto loď. Hodláme zaujmout nový kurz směrem od pobřeží a potom zpátky na východ. Neplujeme do Kapského Města.“

„To nemůžete myslet vážně,“ namítl Ilbery. „Jsme uprostřed nebezpečného úseku. Loď má už takhle co dělat. Obrátit se by znamenalo–“

Gavin namířil pistoli na místo přesně mezi kapitánovýma očima. „Už jsem na parolodích pracoval, kapitáne. Dost dlouho, abych věděl, že tahle loď je vratká a nepříliš výkonná. Ale převrhnout se určitě nechystá, takže mi přestaňte lhát.“

„Tahle loď půjde na sto procent ke dnu,“ prohlásil Ilbery.

„Vydejte rozkazy,“ žádal Brèvard, „nebo vám udělám díru do hlavy a budu loď řídit sám.“

Ilberyho oči se zúžily do štěrbinek: „Snad umíte řídit loď, ale co ostatní povinnosti? Máte snad v plánu ovládat celou loď s touhle svou tlupou?“

Brèvard se zašklebil. Od samého začátku věděl, že právě to je jeho slabina, prasklina v jeho zbroji. Měl s sebou dalších osm lidí, z toho tři děti. I kdyby to byli samí dospělí, devět lidí by dlouho nedokázalo ani udržet oheň v kotlích, natož uhlídat všechny pasažéry a posádku, a ještě přitom řídit loď.

Jenže Brèvard byl na takové nebezpečné hry zvyklý. Celý jeho život byl vlastně tréninkem v dovednosti přimět druhé, aby udělali, co chtěl on, ať proti jejich vůli, anebo aniž by vůbec tušili, že jednají podle jeho vůle. Věděl, že potřebuje nějakou páku, a výbušniny ve dvou bednách mu teď umožnily obrátit situaci ve svůj prospěch.

„Přiveďte zajatce,“ řekl.

Ilbery se díval, jak se dveře můstku znovu otevírají a do nich vstupuje neupravený dospívající chlapec. Přivedl muže pokrytého uhelným prachem. Ze zlomeného nosu mu tekla krev a přes čelo se mu táhl ošklivý šrám.

„První důstojníku?“

„Je mi to líto, kapitáne,“ řekl první důstojník. „Obelstili nás. Poslali děti, aby nás rozptýlily. A pak nás přeprali. Zastřelili tři chlapy. Ale tam dole je takový rámus, že to nikdo neslyšel, dokud nebylo pozdě.“

„Co tam proboha provedli?“ vyjekl kapitán s rozšířenýma očima.

„Dynamit,“ odpověděl důstojník. „Tucet tyček připevněných ke kotlům tři a čtyři.“

Ilbery se otočil na Brèvarda. „Zbláznili jste se? V takovém prostředí přece nemůžete používat výbušniny. Horko, žhavý popel. Jedna jiskra, a–“

„A pošle nás to všechny na věčnost,“ dokončil za něj Brèvard. „Ano, dobře si uvědomuji možné následky. Jde o to, že mě na břehu čeká provaz, takový ten, co se utahuje kolem krku. Jestli mám umřít, dám přednost rychlé a slavné smrti před pomalou a bolestivou. Takže si se mnou nehrajte. Dole mám tři lidi s puškami, aby ty výbušniny nikdo neodstranil, aspoň dokud neopustím tuto loď v přístavu podle svého uvážení. A teď dělejte, co vám říkám, a otočte loď od pobřeží.“

„A potom co?“ štěkl Ilbery.

„Až dorazíme do svého cíle, vezmeme si několik vašich člunů, hromadu zásob, hotovost a šperky všech pasažérů, a potom opustíme loď a zmizíme. Vy a vaše posádka se budete moci vrátit do Kapského Města s fantastickou historkou k vyprávění.“

Kapitán Ilbery se opřel o přepážku a s námahou se postavil na nohy. Hleděl na Brèvarda s opovržením. Ten chlap ho měl v hrsti a oba to věděli.

„První důstojníku,“ řekl, aniž by spustil oči z únosce. „Ujměte se kormidla a otočte nás.“

První důstojník doklopýtal ke kormidlu, odstrčil únosce a udělal, co mu kapitán nařídil. Kormidlo poslechlo a SS *Waratah* začala měnit kurz.

„Dobrá volba,“ poznamenal Brèvard.

O tom Ilbery pochyboval, ale věděl, že nemá na výběr.

Zato Brèvard byl spokojen. Posadil se na židli, položil si pušku na klín a pozorně si prohlížel kapitána. Strávil celý život tím, že uváděl druhé v omyl, od policistů až po soudce v parukách, a naučil se, že někteří lidé jsou zkrátka lépe čitelní než jiní. Ti nejčestnější se dali prohlédnout vždycky nejhůř.

Když se Brèvard díval na zdejšího kapitána, zaškatulkoval si ho právě mezi ně. Muž vynikající hrdostí, bystrostí a velkým smyslem pro povinnost vůči

svým pasažérům i posádce. Právě tento smysl pro povinnost ho nutil podřídit se Brèvardovým požadavkům, aby ochránil životy lidí na palubě. Ale současně z něj činil nebezpečného nepřítele.

Přestože se podřídil, stál Ilbery vzpřímeně a velitelsky hrdě. Ačkoli se po utržené ráně držel za břicho, v jeho očích nepřestával planout oheň, jaký se v očích poražených nevídá. To všechno vedlo k dojmu, že kapitán rozhodně není připraven se své lodi jen tak vzdát. Dříve nebo později se od něj dal čekat protitah.

Brèvard to kapitánovi nedával za vinu. V hloubi duše ho za to respektoval. Ale současně se zařekl, že si na něj musí dávat pozor.

SS Harlow – 16 kilometrů před SS Waratah

Stejně jako kapitán *Waratah* byl i kapitán parolodi *Harlow* právě na můstku. Desetimetrové vlny a padesátiuzlový vítr si to žádaly. On a jeho posádka museli být neustále ve střehu v zoufalé snaze zabránit lodi v tom, aby se odchýlila od kurzu. Dokonce načerpali do lodi další vodu jako zátěž, aby pomohli zmírnit její kymácení.

Když se po inspekční obchůzce vrátil na můstek první důstojník, kapitán se k němu otočil: „Jak jsme na tom, jedničko?“

„Všechno jaksepatří, od přídě až po záď, pane.“

„Vynikající,“ řekl kapitán. Přistoupil na křídlo můstku a rozhlédl se. Na obzoru za jejich zádí spatřil světla dalšího plavidla. Bylo několik mil za nimi a stoupal od něj neobvykle hustý dým.

„Co si o ní myslíte?“ zeptal se kapitán. „Změnila kurz, předtím plula k pobřeží.“

„Snad se jen chtěla vyhnout mělčinám,“ uvažoval první důstojník. „Nebo ji přetlačil vítr a proud. Víte, kdo to je?“

„Přesně ne,“ odvětil kapitán. „Mohla by to být *Waratah*.“

V tu chvíli se od místa, kde plula druhá loď, v rozestupu několika vteřin rozzářila dvojice záblesků. Byly zářivě bílé a potom oranžové, odsud však nebyl slyšet žádný zvuk, jako když se člověk dívá na ohňostroj z velké dálky. Když jejich zář vybledla, obzor zahalila tma.

Kapitán i první důstojník nechápavě zamrkali a ještě chvíli civěli do temnoty.

„Co to mělo být?“ zeptal se první důstojník. „Výbuch?“

Kapitán si nebyl jist. Popadl dalekohled a dlouho se do něj díval. Po ohni nebylo ani stopy, přeběhl mu však mráz po zádech, když si uvědomil, že stejně tak zmizela i světla záhadného plavidla.

„Mohly by to být záblesky stepního požáru na břehu za nimi,“ napadlo prvního důstojníka. „Nebo snad blesk?“

Kapitán neodpověděl. Dál se díval do dalekohledu a přejížděl jím po obzoru sem a tam. Doufal, že měl první důstojník pravdu, ale pokud záblesky světla pocházely ze břehu nebo z nebe, tak kam se poděla světla lodi, která ještě před chvílí jasně viděl?

Když zakotvili v docích, oba muži se dozvěděli, že *Waratah* má zpoždění a pohřešuje se. Nedorazila do Kapského Města, nevrátila se do Durbanu a nepřistála ani nikde jinde na pevnině.

Královské námořnictvo i Blue Anchor Line v rychlém sledu po sobě vyslaly pátrací lodi, aby *Waratah* hledaly, ale všechna plavidla se vrátila s prázdnou. Nebyly nalezeny žádné záchranné čluny. Žádné trosky. Žádné pozůstatky. Žádná těla plovoucí ve vodě.

Během let se do pátrání po zmizelé lodi zapojily různé plavební společnosti, vládní organizace i hledači pokladů. Používaly se sonary, magnetometry, satelitní zobrazování. Do různých vraků kolem pobřeží se posílali potápěči, ponorky i podvodní roboti. Ale všechno bylo marné. Ještě po sto letech od jejího zmizení nebyla po SS *Waratah* nalezena ani jediná stopa.

2. kapitola

Zátoka Maputo, Mosambik, ***září 1987***

Slunce už zapadalo za obzor, když z otevřených vod Mosambického průlivu vplul do zátoky letitý patnáctimetrový trauler. Pro Cuotu Zumbanu to byl dobrý den. Nákladní prostor jeho rybářského člunu byl plný čerstvých ryb, nepotrhal ani neztratil žádnou ze sítí a starý lodní motor vydržel další plavbu – i když nepřestával chrlit šedivý kouř.

Spokojený se životem Zumbana zavřel oči a otočil se vstříc sluníčku, aby pohladilo hluboké rýhy jeho větrem ošlehané tváře. Jen málo v životě si vychutnával víc než tenhle nádherný pocit. Vnesl do něj takový klid a mír, že zpočátku vůbec nezaznamenal vzrušené výkřiky své posádky.

„*Mashua,*" křikl jeden.

Zumbana otevřel oči a vzápětí je rychle přimhouřil, protože voda se v záři slunečního světla třpytila jako tekutý oheň. Zaclonil si oči rukou a spatřil to, nač jeho muži ukazovali: malý dřevěný člun pohupující se ve vlnách pozdního odpoledne. Zdálo se, že jím moře smýká nazdařbůh, a ani na jeho palubě podle všeho nikdo nebyl.

„Jeďte k němu," nařídil. Najít malý člun, který by se dal prodat, by mu ten den ještě vylepšilo. Snad by se mohl o část peněz podělit i s posádkou.

Trauler změnil kurz a starý motor ztěžka zabafal. Brzy se přiblížili ke člunu.

Zumbanova tvář se zakabonila. Malý člun byl zle zanedbaný a jakoby narychlo vyspravený. Už z patnácti metrů viděl, že je z převážné většiny shnilý.

„Někdo ho asi zahodil do moře, jen aby se ho zbavil," poznamenal jeden z jeho lidí.

„Mohlo by v něm být něco zajímavého," napadlo Zumbanu. „Přirazte k němu."

Kormidelník poslechl a trauler se zlehka zastavil po boku polorozpadlého plavidla. Jakmile do něj drcli, jeden z rybářů na něj přeskočil. Zumbana mu hodil lano, kterým se obě lodi rychle připoutaly k sobě, aby se na vlnách pohupovaly v jednom rytmu.

Ze svého místa viděl Zumbana jen prázdné hrnce a hromady hadrů, určitě nic cenného, ale ve chvíli, kdy jeho člověk odtáhl stranou jakousi deku prožranou od molů, ho všechny myšlenky na peníze rázem opustily.

Pod starou dekou ležela mladá žena se dvěma chlapci. Byli očividně mrtví. Tváře měli pokryté boláky od slunce, těla ztuhlá. Oblečeni byli v potrhaných cárech, žena měla rameno ovázané kusem hadru, kterým prosákla krev. Při bližším prozkoumání objevili na zápěstích a kotnících všech tří lidí ošklivé rány, jako by je dlouho drželi v poutech.

Zumbana se pokřižoval.

„Měli bychom to tu nechat," pronesl jeden z jeho lidí.

„To je zlé znamení," dodal jiný.

„Ne. Mrtvým musíme projevit úctu," rozhodl Zumbana. „Zvlášť těm, kteří zemřeli tak mladí."

Muži na něj chvíli hleděli podezíravě, ale pak udělali, co jim nařídil. Lano od člunu nechali uvázané a trauler stočili zpátky k pobřeží se starým oboustranným člunem připevněným k zádi.

Zumbana se přesunul na záď, odkud mohl na malé plavidlo dohlížet. Bloudil očima od člunu k dalekému obzoru. Přemýšlel nad osazenstvem loďky. Kdo to mohl být? Kde se tu vzali? Jakému nebezpečí unikli, jen aby zemřeli na otevřeném moři? Tak mladí, pomyslel si s pohledem upřeným na tři těla. Tak křehcí.

Další záhadou byl sám člun. Zdálo se, že na svrchním prkně na boku snad někdy bývalo namalované jméno, dnes však již nečitelné. Měl obavy, jestli

člun vůbec vydrží až do přístavu. Byl stařičký, na rozdíl od svých nešťastných pasažérů. Rozhodně byl o mnoho starší než oni. Zumbana měl neodbytný pocit, jako by ten člun patřil do úplně jiné doby.

3. kapitola

Indický oceán, ***březen 2014***

Obzor rozdělila modrá vidlice blesku. Na vteřinu nebo dvě osvětlila šedou temnotu v místech, kde se moře setkávalo s bouří.

Kurt Austin hleděl do tmy ze zadního prostoru stroje Sikorsky Jayhawk, zatímco se veliká helikoptéra prodírala hustými provazy lijáku. Letounem otřásaly turbulence a pod nimi se převalovaly desetimetrové vlny, jejichž vrcholky strhával kvílivý vítr.

Když světlo blesku pominulo, spatřil Kurt svůj odraz ve skle. Zhruba čtyřicetiletý Kurt se stříbřitě šedivými vlasy by se dal ve správném světle určitě označit za pohledného, k čemuž přispíval ostře řezaný tvar brady a pronikavé modré oči. Ale jako náklaďák, který tráví celé dny na staveništi místo v bezpečné garáži, nesla i jeho tvář na první pohled stopy zdolaných mil.

Vrásky kolem očí měl výrazné a o poznání hlubší než jiní lidé. Jeho čelo a sanici poznamenala sbírka vybledlých jizev z pěstních soubojů, autohavárií a dalších nehod. Byla to tvář muže, který se zdál být připravený úplně na všechno, odhodlaný a nepoddajný, i když se jeho helikoptéra momentálně blížila hranicím svého doletu.

Stiskl tlačítko interkomu a naklonil se dopředu, kde na sedadle druhého pilota seděl jeho přítel Joe Zavala. „Něco nového?“

„Nic,“ křikl Joe.

Kurt a Joe pracovali pro NUMA, Národní podmořskou a námořní agenturu, což byl úřad americké vlády, jenž se věnoval studiu a ochraně moří. Momentálně však byli součástí provizorního záchranného týmu, který byl přivolán na pomoc skupině potápějících se plavidel, jež uvízla v této ochromující bouři.

Chvíli nato se z rádia ozvalo statické praskání a rychlá přestřelka konverzace mezi Jihoafrickou pobřežní stráží a malou skupinkou na záchranném plavidle.

„*Safíre dva, jaká je vaše poloha?*“

„*Safír dva navázal kontakt s* Nekonečnou cestou. *Unáší ji proud, ale zatím nenabírá vodu. Vidíme čtyři členy posádky. Přesouváme se do pozice pro záchranu ze vzduchu.*“

„*Rozumím, Safíre dva. Safíre tři, jak jste na tom?*“

„*Provádíme záchranné práce. Dva se zdají hypotermičtí, třetí je stabilní.*“

Bouře se sem přihnala od jihovýchodu, a čím víc se blížila k mysu Dobré naděje, tím víc nabírala na intenzitě. Smetla několik nákladních plavidel, včetně jedné třistametrové kontejnerové lodi, a potom se vrhla na sever a zaútočila na skupinu jachet a dalších rekreačních lodí, které právě absolvovaly přátelský závod z Durbanu do Austrálie.

Zuřivost bouře a její náhlý příchod vyčerpaly možnosti Jihoafrické pobřežní stráže až na samé dno. Požádala proto o jakoukoli dostupnou asistenci a dostalo se jí pomoci jedné fregaty Královského námořnictva, dvou amerických zásobovacích lodí a výzkumné lodi NUMA *Kondor*.

A sto deset kilometrů od *Kondora* se Kurt, Joe a pilot Jayhawku právě blížili udaným GPS souřadnicím. Zatím však neviděli vůbec nic.

„Měli bychom být skoro přímo nad ní,“ žasl Kurt.

„Mohla se potopit,“ odvětil pilot.

Na to se Kurtovi nechtělo myslet. Zvláštním hnutím náhody totiž rodinu na jachtě, které se momentálně pokoušeli pomoct, osobně znal. Aspoň tedy jednoho jejího člena.

„Jak jsme na tom s palivem?“

„Ještě deset minut, a bingo."

Za deset minut jim tedy bude zbývat palivo taktak na bezpečný návrat na *Kondor*. Budou se muset otočit, jinak hrozilo, že se zřítí do moře a budou záchranu potřebovat sami.

„Šlápni na to," řekl Kurt.

„Ten protivítr nás zničí."

„Cestou zpátky ho budeme mít v zádech," trval na svém Kurt. „Jen leť."

Pilot zmlkl a Kurt se zadíval zpátky do moře.

„Něco mám," zvolal Joe s rukou položenou na sluchátkách. „Je to slabé, ale myslím, že je to jejich nouzový maják. Vezmi to doprava na nula sedm nula."

Helikoptéra se naklonila doprava a o pár minut později Kurt spatřil trup padesátimetrové jachty, která se silně nakláněla k jedné straně. Zatím byla nad vodou, ale klesala za přídí, kterou už omývaly mořské vlny.

„Vezmi nás k ní," poručil Kurt.

Škubnutím otevřel boční dveře vrtulníku, odsunul je dozadu a zajistil na místě. Do kabiny vtrhl déšť a vítr.

Naviják a sto dvacet metrů pevného lana jim umožňovalo dostat přeživší na palubu, ale neměli koš, a tak se Kurt bude muset spustit dolů a vyzvednout lidi sám. Přicvakl lano k postroji, který už si stihl nasadit, a posadil se na kraj otvoru s nohama houpajícíma se ve vzduchu.

„Nikoho tam nevidím," křikl pilot.

„Možná se drží po straně," odpověděl Kurt. „Obleť to dokola."

Kurt cítil, jak mu tělem pulzuje adrenalin – už od chvíle, kdy je oslovila stanice Jihoafrické pobřežní stráže s podrobnostmi o poškozeném plavidle.

„*Loď* Ethernet *hlásí velký průnik vody,*" informoval je Jihoafričan. „*NUMA Jayhawku, prosím, pomozte. Jste jediná možná záchrana v dosahu.*"

„Potvrďte název lodi," požádal Kurt, který nemohl uvěřit vlastním uším.

„Ethernet," zopakoval dohlížitel. „*Je ze San Franciska. Na palubě by se mělo nacházet sedm osob. Včetně Briana Westgatea, jeho ženy a dvou dětí.*"

Brian Westgate byl internetový miliardář. Jeho žena Sienna byla Kurtova dávná přítelkyně. Ještě před pár lety bývala jeho životní láskou.

Ta zpráva Kurta zasáhla jako máloco, patřil však k těm, kdo se z takových ran rychle zotaví. Zavrhl všechny myšlenky na minulost i obavy, že se k jachtě nedostane včas, a zaměřil se jen a pouze na úkol před sebou.

„Rozsviť reflektor, Joe!“

Helikoptéra kroužila kolem potápějící se jachty a spouštěla se níž k ní. Kurt viděl, jak se přes trup přelévají vlny. Jediná výhoda byla, že přední nástavba byla momentálně chráněna záďovou částí lodi.

Joe rozsvítil reflektor a déšť se proměnil v kulisu blýskajících čar. Ten efekt je na chvíli oslepil, ale jakmile Joe našel pro světlomet správný úhel, Kurt začal vidět trup lodi jasněji. Zahlédl záblesk oranžové barvy.

„Tamhle! U můstku.“

Viděl to i pilot. Doletěl s vrtulníkem blíž, zatímco Joe si rozepnul bezpečnostní pás a odešel dozadu k ovládání navijáku.

„Tohle lano není stavěné na tahání lidí,“ připomněl Kurtovi.

„Tahá přece sonar,“ namítl Kurt.

„Sonar váží čtyřicet kilo.“

„To bude stačit,“ usoudil Kurt. „A teď to povol.“

Joe váhal, a tak Kurt, když se podíval dolů a odhadl jejich polohu, natáhl paži a praštil do napínacího zařízení sám. Než ho Joe stihl zastavit, odrazil se od hrany helikoptéry a skočil.

S maskou na obličeji a nohama rovně nataženýma dopadl Kurt do vody na hřebeni vysoké vlny a zajel pod hladinu jako nůž. Na dlouhou chvíli ho obklopilo zvláštní tlumené ticho moře. Bylo uklidňující, pokojné.

A potom se vynořil přímo uprostřed malströmu.

Okolní vlny připomínaly zvlněné pohoří; kapky prudkého lijáku tančily po hladině ve všech směrech.

Kurt se otočil k potápějící jachtě a začal ze všech sil plavat k ní.

Doplaval z boku ke středu lodi a natáhl se k zábradlí. Než se ho stihl pořádně chytit, přehnala se přes něj další vlna a on se svezl do vody podél stěny trupu. Snažil se zůstat na místě a čekal na další vlnu. Vyzvedla ho do takové výšky, že se ocitl na úrovni paluby. Tentokrát rychle popadl zábradlí a vytáhl se na palubu. Šplhal po nakloněné palubě a měl co dělat, aby ho další vlna nesmetla zpátky do vody.

Dolezl k můstku, jehož okna byla vytlučená směrem dovnitř. Oranžový záblesk, který považoval za záchrannou vestu, teď nikde neviděl.

„Sienno!“ zařval. Proti kvílení větru to však bylo marné.

Nahlédl dovnitř. Šplouchalo tam už několik decimetrů vody. Na chvilku měl dojem, že viděl tělo, ale na jachtě nesvítila světla a v převládající temnotě to

mohlo být cokoliv. Popadl kliku palubních dvířek, prudce je otevřel a nacpal se jimi dovnitř.

Plavidlo převalující se v bouři zlověstně úpělo. Všechno kolem Kurta jako by se pohybovalo. Zdvihl paži a rozsvítil vodotěsnou svítilnu, kterou na ní měl připevněnou.

Paprsek přejel vodní hladinu a zazářil v odrazu na skleněné stěně za můstkem. Kdesi hluboko v hlavě se Kurt snažil vyštrachat podrobnosti o konstrukci jachet. Každá stěna na horní palubě byla akrylová. Účelem bylo vytvořit uvnitř plavidla dojem většího prostoru. Když někdo zatoužil po soukromí, dala se stěna přepnutím spínače zatemnit.

Jachtu zasáhla další vlna. Naklonila se ještě víc. Kurt cítil, jak ho proud posouvá ke skleněné stěně, a zjistil, že otevřenými dvířky začala dovnitř proudit zelená mořská voda.

Okolo něj se na vodě pohupoval nábytek, mapy, záchranné vesty a další zbytečnosti. Kurt se vzpřímil a našel rovnováhu. Vytáhl ruku nad vodu a znovu posvítil proti sklu. Na okamžik ho paprsek oslepil, ale když ho správně naklonil, spatřil na druhé straně stěny tvář. Ženskou tvář lemovanou mokrými blonďatými vlasy. Vedle ní plavalo dítě, malá plavovláska, ne víc než šesti- nebo sedmiletá. Oči měla otevřené, ale neživé.

Kurt se k nim vrhl, jen aby narazil do skleněné přepážky.

„Sienno!“ zařval.

Žádná odpověď.

Voda stoupala čím dál rychleji. Vířila už Kurtovi kolem hrudi, když narazil pěstí do skla a pak se ho pokusil roztříštit židlí, kterou popadl vedle sebe ve vodě. Přepážka vydržela dva silné údery. A když se Kurt napřahoval ke třetímu, loď se zhoupla ještě víc do strany a voda mu omyla krk.

Jachta se potápěla. Jasně to cítil.

Postroj na jeho těle se bez varování napnul a Kurt ucítil, že ho naviják táhne dozadu.

„Ne!“ zařval, jen aby si mocně lokl mořské vody.

Lano ho táhlo pozadu proti silnému proudu prýštícímu na můstek. Jako by ho táhli do výšky proti vodopádu. Na krátký okamžik ještě spatřil ty dvě tváře, pak mu voda strhla masku a svět se rozmazal a zezelenal. Lano sebou znovu

škublo, rychle ho táhlo za sebou a nedbalo na to, že se Kurt nestihl vyhnout hlavou dveřnímu rámu.

Omráčený a taktak při vědomí Kurt cítil, že se dostává na svobodu. Jeho pohyb se však zpomaloval. Jedna jeho část věděla proč: Joe a pilot museli s helikoptérou popoletět, aby ho z potápějící se jachty vytáhli. Podařilo se jim ho vyškubnout na palubu, ale lano se při tom zřejmě přetrhlo, nejspíš když narazil hlavou do přepážky.

Snažil se plavat, chabě kopal nohama, ale mysl měl podivně zahalenou a svaly ho příliš neposlouchaly. Místo aby stoupal, cítil, jak se potápí čím dál hlouběji, vtahován podtlakem potápějící se lodi. Viděl ji pod sebou, šedou šmouhu vzdalující se od paprsku jeho svítilny.

Nemohl už myslet na nic než na vlastní přežití. Obrátil zrak vzhůru. Nad sebou Kurt spatřil prstenec stříbřitého světla. A pak, nepociťuje nic jiného než prostou fascinaci, sledoval, jak se přibližuje jako zornice obrovského pozorného oka.

4. kapitola

Kurt se s trhnutím posadil v posteli. Byl promáčený potem a lapal po dechu, srdce mu bušilo, jako by právě dokončil horský výstup. Na okamžik se nehýbal a jen zíral do temnoty, snažil se osvobodit ze spárů noční můry a od silných emocí, které doznívaly v posmrtném životě zlého snu.

Bylo to vždycky stejné – rychlé uvědomění, kde je, a potom krátká chvíle nejistoty, jako by se jeho mysl musela teprve rozhodnout, který ze dvou světů je realita a který iluze.

Venku zaduněl hrom doprovázený matným světlem blesku a zvukem deště bubnujícího do paluby.

Byl doma, ve své ložnici, v domě s loděnicí na březích řeky Potomac. Neutopil se při marném pokusu o záchranu, k němuž došlo před mnoha měsíci, jakoby v jiném životě.

„Jsi v pořádku?“ ozval se uklidňující ženský hlas.

Kurt ten hlas poznal. Patřil Anně Ericssonové, ženě stejně laskavé jako krásné. Byla přírodní blondýnka s neobyčejně zelenýma očima, nádherným obočím a dokonalým malým nosíkem stočeným u konce trošičku vzhůru. Z nějakého důvodu si však přál, aby v tuhle chvíli byla někde jinde.

„Ne,“ odvětil Kurt a odkopl z těla přikrývku. „Nejsem vůbec v pořádku.“

Vylezl z postele a došel k oknu.

„Byl to jen zlý sen,“ řekla. „Potlačované vzpomínky si hledají cestu ven.“

Kurt cítil, jak mu tepe v hlavě. Nebyla to jen obyčejná bolest hlavy; soustředila se v zadní části lebky, kde utrpěl vlasovou zlomeninu, když ho Joe tahal z potápějící se jachty. „Nejsou potlačované," řekl. „Abych byl upřímný, přál bych si, aby byly."

Zůstala klidná. Nehodlala reagovat na jeho rozčílení. „Tys je viděl?" zeptala se.

Venku zaduněl hrom a déšť zabušil do prosklených dveří s novou silou. Kurta napadlo, jestli jeho noční můru spustil právě ten déšť. Ale vždyť jeho noční můry žádný spouštěč nepotřebovaly. Přicházely téměř noc co noc.

„Viděls je tentokrát?" zopakovala.

Kurt frustrovaně vydechl, umlčel ji mávnutím ruky a vydal se k dobře vybavenému baru v obýváku. Anna, v legínách na jógu a jednom z jeho triček, ho po pár vteřinách následovala. Nemohl si pomoct a musel obdivovat její krásu. I teď, uprostřed noci. I bez špetky make-upu.

Rozsvítil. Světlo ho zabolelo v očích, ale dovolilo mu zvednout z podnosu poloprázdnou láhev Jack Daniel's. Všiml si, že se mu třese ruka. Nalil si dvojitou dávku.

„Dobře víš, že to něco znamená," popíchla ho.

Zhltl část whisky. „Mohli bychom prosím nechat psychoanalýzu na úřední hodiny?"

Měla totiž být jeho psychoterapeutka. V důsledku otřesu mozku začal trpět třesem a dalšími problémy. Nejdříve přišly noční můry, pak potíže s pamětí a špatně potlačované pocity zlosti, které, jak potvrdili všichni, kdo ho znali, vůbec neodpovídaly jeho charakteru.

NUMA zareagovala tím, že mu sehnala slečnu Ericssonovou coby terapeutku a poradkyni. V záchvatu vzdoru vůči těm, kdo se mu snažili pomoct, strávil Kurt celé týdny hraním role nesnesitelného mrzouta. Ji tím však nedokázal odradit, a tak se dvojice nakonec začala scházet i z jiných než profesionálních důvodů.

Kurt vypil další trochu whisky a sykl bolestí. Vedle lahví s alkoholem uviděl krabičku aspirinu a natáhl se pro něj. Kolik nocí jen za tento týden už opakoval tutéž rutinu? Čtyřikrát? Pětkrát? Snažil se je spočítat, ale vůbec si nebyl schopný vzpomenout. Už to bylo příliš běžné.

„Byl jsi v poslední době v práci?" zeptala se a zabořila se do jeho pohovky.

Kurt zavrtěl hlavou. „Nemůžu do práce, dokud mě neopravíš, pamatuješ?"

„Nejsi rozbitý, Kurte. Jen prožíváš velkou bolest. Ať se snažíš předstírat sebevíc. Utrpěl jsi těžký otřes mozku, zlomeninu lebky a citové trauma současně. Celé měsíce jsi vykazoval všechny typické symptomy traumatického poranění mozku. A některé z nich máš doteď. A kromě toho jsi přímo učebnicový případ pocitu viny u přeživších."

„Nemám proč cítit vinu," prohlásil. „Udělal jsem, co jsem mohl."

„Já vím," řekla. „Vědí to úplně všichni. Ale ty sám tomu nevěříš."

Nevěděl, čemu má věřit. Doslova.

„I sám Brian Westgate ví, že ses zachoval jako hrdina."

„Brian Westgate," zamumlal Kurt s opovržením.

Zaznamenala tón jeho hlasu, tón, který u něj signalizoval rostoucí podráždění, ale i přesto naléhala dál.

„Pořád se s tebou chce sejít, víš. Potřást ti rukou. Poděkovat ti." Odmlčela se. „Zvedl jsi mu někdy telefon?"

Samozřejmě že nezvedl. „Měl jsem moc práce."

Chvíli si ho prohlížela a potom lehce přikývla. „O tom to je, že?"

„O čem?"

„Měl ses oženit se Siennou, ale vyhnals ji. Kdybys to neudělal, nikdy by se s Westgatem nepotkala. Žádný Westgate, žádná jachta. Žádná jachta, žádná bouře. Žádná bouře, žádné potopení. A žádný marný pokus o její záchranu. To je to, co si dáváš za vinu."

Pocit viny u přeživších je komplikovaná záležitost. Kurt to věděl. Měl přátele, kteří se vrátili z Iráku a Afghánistánu. Měli za sebou hrdinské činy, hrdinštější než cokoli, co kdy dokázal on, a přesto se vždycky obviňovali z toho, co se pokazilo.

Nadechl se a odvrátil zrak. V tom, co mu řekla, bylo příliš mnoho pravdy, než aby se s ní přel, ale z důvodů, které jí nebyl ochoten vysvětlovat, mu to příliš nepomáhalo. Obrátil pozornost zpátky k aspirinu, vypáčil z lahvičky víčko a hodil si do úst několik pilulek. Zapil je dalším hltem whisky.

S pocitem, že jeho bolestem hlavy se dostalo patřičné léčby, se otočil zpátky k Anně a snažil se chovat o něco lidštěji: „Co na tom sejde?" zeptal se. „Proč ti na tom tolik záleží?"

„Protože je to moje práce," řekla. „A protože jsem se, já idiot, rozhodla brát tě jako víc než jen pacienta."

„Ne," zavrtěl hlavou, „to nemyslím. Proč záleží na tom, jestli je v tom snu vidím, nebo ne? Pořád se mě na to ptáš. Proč je *tohle* důležité?"

Chvíli se na něj dívala mlčky. V jejím pohledu se mísila laskavost s frustrací. „Není to důležité pro mě," odpověděla nakonec. „Ale pro tebe."

Kurt nechápal.

„Podle toho, cos mi říkal, jsou ty sny pořád stejné," vykládala. „Až na to, že v polovině z nich vidíš blonďatou bělošku s jedním z jejích dětí, a v té druhé jen plovoucí věci a prázdné záchranné vesty. Nemůžeš si být ani jistý, že ta žena je Sienna. Ale ať tak či tak, ať v realitě nebo ve snu, ses k nim prostě nedostal, loď se potopila a oni bohužel zahynuli. Konec."

Lehce naklonila hlavu. Na jejím obličeji se usadil soucit. „Pro zbytek světa na tom nezáleží, protože výsledek je stále tentýž. Ale ty dva různé sny – dvě různé reality – pro tebe *musejí* mít nějaký význam, jinak bys je pořád neměl. Čím dříve přijdeš na to proč, tím dříve se začneš cítit líp."

Nevzmohl se na víc než na vykulené oči. Byla k pravdě blíž, než tušila.

„Aha," řekl jen.

Povzdychla si. „Neměla jsem sem chodit," řekla, natáhla se pro tenisky a obula si je. „A když jsme u toho, neměla jsem tě tenkrát políbit. Ale stejně jsem ráda, že jsem to udělala."

Vstala a vzala si z věšáku u dveří plášť. „Jdu domů," řekla. „Vrať se do práce, Kurte. Mohlo by ti to prospět. Měl by ses setkat s Westgatem. Je právě ve Washingtonu. Zítra má mít nějaké velké prohlášení na schodech Smithsonovského institutu. Nejspíš to není takový bastard, jak si myslíš. A třeba bys to pak dokázal nějak uzavřít."

Natáhla si plášť, otevřela dveře do šumění deště na příjezdové cestě, vyšla ven a zavřela za sebou. O pár vteřin později se probral k životu motor jejího Fordu Explorer následovaný zvukem couvání vzhůru do svahu na River Road.

Kurt ještě chvíli zíral do prázdného prostoru. S hlasitým polknutím dopil svůj drink a zaváhal, zda si má nalít další. Pak sklenici odložil. Stejně mu to nepomáhalo.

Místo dalšího panáka přešel obývák a otevřel posuvné prosklené dveře, které vedly ven na palubu. Déšť neutuchal. Tvořil na čerstvě namořeném dřevě korálky jako rtuť na laboratorní misce. Řeka byla pokrytá tančícími kapičkami právě jako moře v jeho snu.

Proč je to důležité?

Došel k zábradlí. Do šatů se mu vpíjel déšť a zdálo se, jako by z něj smýval část jeho muk. Daleko po levé straně viděl zadní koncová světla odjíždějícího Annina Fordu.

Proč se s každým dalším začátkem toho snu snaží úporněji a úporněji nalézt pravdu?

Odpověď na tu záhadu znal, došla mu už před několika týdny, ale nechával si ji pro sebe. Nemohl to říct nikomu, a určitě ne své terapeutce.

Celý promočený se vrátil dovnitř, popadl ručník, osušil si ruce a hlavu a svalil se do židle u psacího stolu.

Zahodil ručník, zapnul počítač a počkal, až se monitor rozsvítí. Vyťukal hlavní heslo a rozklikl ikonu, která si vyžádala další. Objevila se série zašifrovaných e-mailů.

Poslední byl od bývalého agenta Mosadu, s nímž se Kurt seznámil prostřednictvím třetí strany. Peníze byly odeslány a obdrženy a muž souhlasil, že se bude věnovat pátrání.

E-mail byl psaný věcným jazykem.

Přítomnost Sienny Westgateové v Mašhadu a okolní oblasti nelze potvrdit ani vyvrátit.

Mašhad bylo město na severu Íránu. Objevilo se podezření, že jde o sídlo nové technické skupiny pracující pro íránskou armádu. Nikdo si nebyl jist, co přesně chystají, ale mělo se za to, že Íránci zběsile pracují na modernizaci své kybernetické bezpečnosti a útočné síly. Byli rozhořčení, že se USA nějak podařilo protlačit do jejich zařízení na zpracování jaderného materiálu virus známý jako Stuxnet, který způsobil, že tisíc drahocenných centrifug se roztočilo mimo veškerou kontrolu až do bodu, kdy vybuchly. Proto se Íránci rozhodli nejen lépe chránit, ale také Americe úder oplatit.

Do jejich aktivit se podle všeho zapojili i cizinci, kteří byli spatřeni, jak pronikají do Mašhadu a zase zpátky, někdy doprovázení strážci.

Kurt si přečetl zbytek e-mailu.

Z dobrého zdroje jsem získal informaci, že v Mašhadu se nějakou dobu zdržovaly tři osoby ze Západu, dva muži a jedna žena. Zůstali tu minimálně devatenáct, možná až třicet dnů. Není jasné, zda se jednalo o zajatce, nebo placené experty. Popis ženy odpovídá paní Westgateové konstitucí a přibližným věkem,

ne však barvou vlasů. Žádné fotografie nejsou k dispozici. Subjekt se nejevil jako zraněný a v denních aktivitách se evidentně nepřikláněl k žádné straně.

Byla spatřena, jak přichází do budovy v severním Mašhadu podléhající lehkým bezpečnostním opatřením, kde je podezření, že se jedná o obranné zařízení, a jak ji opět opouští. Nebyl patrný žádný nátlak. Nebylo odhaleno špatné zacházení.

Všechny tři osoby byly spatřeny, jak opouští místo v malém letadle před jedenadvaceti dny. Nebyly odhaleny žádné informace, které by ukazovaly na destinaci letounu, současné místo pobytu či zdravotní stav osob na palubě.

Kurt zavřel složku.

Proč bylo tak důležité, co vídal ve svých snech? Protože navzdory všem důkazům o opaku začal být přesvědčený, že Sienna je naživu. A pokud je naživu, dovedl si představit pouze jediný důvod, proč by začala pracovat pro Íránce: její děti, Tannera a Elise. Někdo je musel držet jako rukojmí a používat je jako páku proti ní.

Věděl, že je to logicky nedokonalé, domněnka na domněnce. Vzhledem k faktům byly jeho závěry iracionální a nerozumné, ale přesto v ně věřil každičkým vláknem své bytosti.

Jen sny ho nutily pochybovat.

Pokud prázdný salón a opuštěná jachta byly skutečné vzpomínky, pak měl všechny důvody doufat a věřit svým instinktům.

Ale pokud opravdu *viděl* Siennu a její dceru utonout – a podvědomě se snažil přepsat své vzpomínky a nahradit je něčím, co by pro něj jako realita bylo snesitelnější – pak balancoval na pokraji šílenství a chybělo jen malé klopýtnutí, aby se zřítil do propasti.

5. kapitola

Západní Madagaskar, ***červen 2014***

Žena na koni se pohybovala pomalu, zhmotňovala se v tetelení poledního vedra jako zjevení. Byla mladá a v kondici, ještě ne třicetiletá, a otěže skvrnitého appaloosy, jenž zvolna cválal po písčitém břehu bahnité řeky, držela s klidnou sebejistotou.

Oblečená byla od hlavy až k patě v černém, na nohou stylové jezdecké boty a na hlavě kavalírský klobouk se širokou střechou, jenž chránil její bledou pleť před sluncem.

Koně vedla bez námahy, nenuceně překonala úžinu s očima upřenýma na hladinu, jestli tam snad nečíhají krokodýli. Když se rokle zase rozšířila, narazila na stádo zebuů – brahmanského skotu s ostrými rohy do tvaru písmene V a charakteristickým hrbem na hřbetě.

Skot býval vždy součástí bohatství její rodiny, symbolem moci i hojnosti, v dnešní době už se o něj však nikdo příliš nestaral. Většina zebuů se jen svobodně potulovala po krajině a spásala vegetaci, která tu vyrostla za období dešťů.

Nechala skot za zády a obkroužila zátočinu řeky. Ocitla se v epicentru přírodní katastrofy. Týdny deště způsobily silné záplavy, nejhorší, jaké kdy tato část ostrova zažila.

Jak se jednotlivé proudy postupně stékaly, prudké bystřiny zesílily natolik, že smetly ohromné úseky břehu, když podemlely zemi a pak ji odtrhly v kusech velikých jako parkoviště. Řeka unášela padlé stromy jako párátka; ty, které zůstaly, ležely na zemi v zašmodrchaných hromadách s kořeny obrácenými k nebi.

O kus dál narazila na část břehu, která kdysi tvořívala jakýsi poloostrov vyčnívající do rozlehlého říčního zákrutu. Nyní se proměnil v ostrov, odříznutý od země a obklopený ze všech stran náručí pádící řeky.

Lehkým pohybem otěží zastavila koně a zadívala se před sebe. Před ní se rozprostíral Mosambický průliv, jehož třpytivé vody se táhly až daleko k obzoru. O necelých pět set kilometrů dál ležely východní břehy Afriky.

Na tohle místo se vracela celá léta. Bylo to její nejmilejší místo na ostrově, ač z důvodů, které jiným připadaly podivné. Když se na tom pustém místě ocitla sama, cítila něco jedinečného: jakýsi zvláštní smutek, který v sobě ukrývala před světem. Zdálo se, že k ní patří víc než všechno ostatní, co měla. Byl její součástí, pocitem, o nějž nechtěla přijít.

Ale věci se bohužel měnily. Události se vymkly její kontrole a ona o ten pocit melancholie začala kousek po kousku přicházet, jako ten malý ostrůvek uprostřed bouřlivého proudu.

Vtom se před jejíma očima utrhl z přední strany ostrůvku kus hlíny veliký jako dům a zmocnil se ho proud. Svezl se do vody pozvolna, jako když se odtrhne kus ledovce, a ve zvířeném říčním proudu se začal rozpouštět.

Na jeho místě si všimla něčeho podivného. Nebyla to hlína, ale tmavý, zčernalý kov. Plochý a hladký jako stěna ze železa. Zpěněná voda se hnala kolem něj, neúnavně z něj strhávala bahno a čím dál víc ho odhalovala. Objevil se svar, pak další. Zjistila, že stěna jsou ve skutečnosti velké pláty nýtované oceli.

Po zádech jí přeběhl mráz, břichem se šířil pocit nevolnosti. Emocionální koktejl složený ze strachu a zvídavosti. To, co viděla, ji přitahovalo, a současně se toho bála.

Přepadlo ji nutkání přejít řeku a prozkoumat to zblízka, jako by ji něco volalo, jako by ji to žádalo, ať přijde na pomoc duchům uvězněným za tou kovovou zdí.

Sjela s koněm ke kraji řeky, ale zvíře se vzepjalo a nechtělo jít dál. Proud byl opravdu příliš silný, podklad příliš nebezpečný. Jediný další krok, a proud by ji odnesl i s koněm stejně snadno jako rozložité stromy.

Kůň zdvihl hlavu a zaržál. Jako by tím vrátil ženě rozum. Vrátila se a znovu se na ostrůvek zadívala z dálky.

Nevěděla, co se ukrývá pod tou narudlou půdou. A náhle to ani nechtěla vědět. Chtěla jen odejít, chtěla odtud pryč, dřív, než pravda vyjde na světlo.

Ostře stáhla koni hlavu do strany, otočila ho a zabořila mu paty do slabin.

„Jedeme," křikla. „Hyjé!"

Kůň se ochotně rozběhl a cválal zpátky do vnitrozemí, zpátky k plantážím, velkému palácovému sídlu a životu, který znal.

Nad kopci v dálce se hromadily další bouřkové mraky. Přijde další povodeň. Žena správně odhadla, že ať je pod ostrovem pohřbené cokoli, do rána to bude pryč.

Sebastian Brèvard čekal v hlavní síni svého honosného plantážnického domu. Upravený a svalnatý dvaačtyřicetiletý Brèvard vysoký přes šest stop, s hladkou olivovou pletí a tmavými vlasy, jež prozrazovaly jeho původ z jihu Francie, byl pohledný muž na vrcholu života. Vlasy měl husté a tmavé jako mahagon, oči světle zbarvené, téměř oříškové, a bradu mu zdobil úzký proužek vousů, který mu denně zastřihával osobní holič. Nosil se v atmosféře sebejistoty – někteří by ji nazvali až arogancí – která se zakládala na jeho privilegované výchově coby pána domu.

A přestože krásné věci v životě měl rád, nenosil žádné šperky až na jediný zlatý prsten, který dostal od otce.

Dům, který ho obklopoval, byl malý palác vystavěný v barokním stylu Francie osmnáctého století. Pozemky, uspořádané terasovitě na svahu vysokého kopce, zahrnovaly stáje, pěstěné zahrady, fontány, dokonce živé bludiště, jež zabíralo několik akrů druhé terasy hned pod hlavním sídlem.

Samotný dům byl naplněný honosností. Jeho kroky síní se lehce odrážely od leštěného italského mramoru. Prostor z obou stran ohraničovaly žulové dórské sloupy, stěny mezi sochami a složitými tapisériemi zdobila mimořádná umělecká díla.

Sebastianův oděv byl stejně bezvadný jako jeho dům. Měl na sobě tříknoflíčkový oblek Savile Row, který stál stejně jako malý Mercedes. Nohy v hedvábných ponožkách měl obuté v botách z krokodýlí kůže za dva tisíce dolarů. To vše doplňovala fraková košile Eton s francouzskými manžetami, které upevňovaly manžetové knoflíčky posázené diamanty.

Byla pravda, že později toho odpoledne měl mít důležitou schůzku, ale považoval za svou výsadu oblékat se jako král. Těm, kdo se s ním setkali, to pomáhalo docenit jeho postavení; ty, kdo pro něj pracovali, to ujišťovalo, že jeho cesta je cestou úspěchu.

Na konci síně čekali dva muži s rysy velmi podobnými jako on. Byli to jeho bratři, Egan a Laurent. Oba věděli o významu dnešního setkání.

„Vážně se chceš bavit s tím Acostovým poslíčkem?" vyštěkl Laurent. „Měli jsme ho zabít za to, jak nás zradil."

Laurent, o několik let mladší než Sebastian, byl vždycky připravený se poprat, jako by neznal žádný jiný způsob, jak se vypořádat s konfliktem. Navzdory Sebastianově snaze o vysvětlování Laurent nikdy nepochopil, že manipulace je mnohem výnosnější a obvykle i efektivnější než konfrontace.

„To nech na mně," odvětil Sebastian. „Ty jen dohlédni, abychom měli funkční obranu, kdybychom se opravdu museli prát."

Laurent přikývl a odešel. V předchozích dnech se několikrát střetli, ale doteď se Laurent bratrovu vůdcovství bezvýhradně poddal.

„A co všechny ty výbušniny v arzenálu?" zeptal se Egan. „Část munice, kterou tu Acosta nechal, je dost nestabilní."

„Mám pro ně využití," vysvětlil Sebastian.

Z trojice bratrů byl Egan nejmladší a měl největší zájem dělat druhým radost. Sebastian to považoval za slabost, ale uvědomoval si, že když jejich otec zemřel, bylo Eganovi teprve čtrnáct. Nenaučil se z první ruky, jak být dost tvrdý.

„Nechám ti tu seznam," řekl Egan a odešel z hlavní síně.

Když oba bratři odešli, rozlehlo se síní klapání bot na vysokém podpatku o mramorovou podlahu, které přimělo Sebastiana, aby se otočil.

Síní k němu kráčela mrštná postava nejmladšího člena rodiny.

Calista byla o patnáct let mladší než on a od svých bratrů se lišila jako noc ode dne. Na rozdíl od nich se oblékala jako prostý člověk. I když s ještě daleko menším stylem, myslel si Sebastian.

Dnes byla celá v černém a na hlavě měla kovbojský klobouk, který si právě sundala a posadila ho na hlavu jedné soše nevyčíslitelné hodnoty.

Krátké vlasy měla obarvené na uhlově černou barvu. Také nehty měla nalakované tmavou barvou a na očích tolik řasenky, že vypadala jako mýval.

„Ahoj, Calisto," pozdravil ji. „Kde jsi byla?"

„Projet se," řekla.

„A oblékla ses k tomu jako na pohřeb, jak vidím."

Provokativně ho objala paží a posunula mu perfektně vycentrovanou kravatu do strany. „Tak ten je dneska na programu?"

Zlostně na ni civěl, dokud neustoupila.

Narovnal si kravatu a odpověděl bez obalu: „Bude, jestli Acosta nevrátí, co nám sebral."

Očividně ji to rozjařilo: „Takže přijde Rene?"

„Tvůj osobní zájem o jeho osobu mi vadí," káral ji Sebastian. „Je pod tvou úroveň."

„Kočka si někdy ráda hraje s myší," odpověděla. „A někdy ji přitom zabije. Je to snad tvoje starost?"

Calista byla ztracený případ. Pouta s druhými lidmi nebyla její silnou stránkou. Ne že by se vyhýbala mezilidským vztahům: právě naopak, vždycky nějaký buď navazovala, nebo opouštěla. Ale počínaje vztahem k jejich otci se všechny její další vztahy skládaly ze směsice lásky a nenávisti, ze vzteku ustavičně spouštěného ničivou touhou po tom, co nikdy nemohla mít.

Jenže jakmile to dostala, všechno se změnilo. Obvyklou reakcí byla náhlá, krutá lhostejnost, nebo dokonce touha působit bolest a trýzeň tomu, co jí nyní podléhalo. Jak dokonalé, uvažoval, mít za sestru krásného malého sociopata. Hlavně díky tomu byla užitečná.

„Reneho neposlušnost je moje starost," vysvětlil. „Zradil nás."

Zdála se připravená svého exmilence bránit. „Vzal tu ženskou do Íránu, jak jsi chtěl," řekla. „A ona udělala, co jsme potřebovali, aby udělala. Trojský kůň je na místě. Trapdoor je aktivní. Osobně jsem to kontrolovala."

Brèvard se usmál. Calista měla několik neodolatelných kouzel, k nimž patřila i její dovednost v zacházení s počítači a systémy. Aspoň něco měli společného: Sebastian sám byl zručný programátor. Sestra však nebyla schopná vidět věci tak komplexně jako on.

„Íránci jsou jen jedna část plánu," připomněl jí. „Dát jim přístup nám nebude k ničemu, pokud ona nebude ve vhodnou chvíli zpátky tady, v našem držení. Pokud se svět nebude bát toho, co můžeme udělat, nebudou reagovat tak, jak bychom potřebovali."

Chvíli na něj hleděla a pak pokrčila rameny. Vyskočila si na pět set let starou kredenc a začala houpat nohama, jako by to byl kus překližky z druhé ruky.

„Ten kousek kdysi zdobil Napoleonovo letní sídlo," napomenul ji Sebastian.

Pohlédla na starožitné dřevo s dokonale zahnutými linkami a propracovanými ornamenty. „Jsem si jistá, že už ho nepotřebuje."

Sebastian opět ucítil rostoucí vztek, ale tentokrát ho ovládl.

„Neměli jsme ji Renemu dávat," prohlásila. Náhle z ní mluvila zase ta chladná, temná stránka jejího já. „Měli jsme se s těmi Íránci dohodnout sami."

Brèvard zavrtěl hlavou. „Rene je jen figurka. Jeho přítomnost nám dává odstup a chrání nás. Přesně z toho důvodu jsme ho do té záležitosti zapojili. Tak to musí zůstat. Ale je třeba ho držet na uzdě."

„Pak musíme najít nějaký způsob, jak ho motivovat," řekla. „Já navrhuji násilí. Spousty násilí."

„Skutečně?" opáčil. „Proč mě to nepřekvapuje?"

„Je to jediné, čemu rozumí."

„My nejsme jen tupé nástroje jako Rene," trval na svém. „My musíme dosáhnout svého se stylem a grácií. My jsme spíš… umělci. Až si vezmeme, co chceme–"

„Já vím," přerušila ho. „*Nikdo se nesmí dozvědět, že jsme to byli my.*"

„Ne," opravil ji. „Nikdo se nesmí dozvědět, že to někdo *vzal*."

To bylo to hlavní, co považoval za pointu celé věci.

Povzdychla si. Jeho přednášky ji unavovaly. „Nikdy tu ženskou od Reneho nedostaneš zpátky, pokud nebude mít strach. Možná je to hovado, ale já ti říkám, že žije v hrozném strachu, a proto kope kolem sebe. Jestli ji chceš zpátky, musíš udeřit na tenhle jeho strach."

Sebastian chvíli mlčel. „Možná máš pravdu," přiznal. „Pojď ke mně do kanceláře. Reneho poslíček by měl dorazit každou minutou."

O dvacet minut později zaklepal sluha na dveře Sebastianovy kanceláře. „Váš host dorazil, monsieur Brèvard. Tvrdí, že zastupuje pana Acostu."

„Přišel sám?"

„Přišel se třemi dalšími pány. Jsou nepochybně ozbrojeni."

„Posla uveď dovnitř," poručil Sebastian.

„A ty ostatní, pane?"

„Nabídni jim drink z našich soukromých zásob."

„Velmi rád, pane."

Sluha se lehce uklonil a vycouval z dvojitých dveří.

Chvilku nato vstoupil podsaditý muž v žlutohnědých cargo kalhotách a volné polokošili. „Jmenuji se Kovack," představil se. Jeho angličtina nesla východoevropský přízvuk. Podíval se Sebastianovi do očí s výrazem nepokoje a potom nervózně šlehl pohledem po Calistě, která stála se zády opřenými o zeď. Nebrala ho na vědomí, nepromluvila, nehnula ani brvou.

Sebastian se v duchu usmál. Jeho divná sestřička měla talent znervóznit i nejotrlejší z jeho hostů. „Kde je Rene?"

„Chvíli tady a chvíli tam," odvětil Kovack uštěpačně. „Je to velice zaměstnaný člověk."

„A proč porušil naši dohodu? Ta Američanka se měla vrátit k nám, jakmile skončí to cvičení v Íránu."

Kovack se posadil do jednoho z křesel před Sebastianovým přepychovým stolem a začal vysvětlovat. „Nalezli jsme další zájemce o její služby."

„Koho?" zeptal se Sebastian.

„Nemám oprávnění vám odpovědět."

Sebastiana napadlo, že jsou v tom zapletení Číňané, a nejspíš taky Rusové. O obou stranách se vědělo, že se zajímají o kybernetické válčení a používají počítačové hackerství jako zbraň. Možná v tom byl i někdo jiný. Za jiných okolností by uspořádal aukci a prodal tu ženu i ostatní zkrátka tomu, kdo nabídne nejvíc, přesně jak se pokoušel Rene. Ale on ji potřeboval zpátky. Tohle nikdo jiný nedokáže.

Kovack, který si to nepochybně uvědomoval, si poposedl. Z jeho nové pozice prýštila nadřazenost a arogance, jako by si chtěl diktovat podmínky přímo u Brèvarda doma. Pohledem spočinul na krabici kubánských doutníků na Sebastianově stole.

„Ty jsou jistě lahodné."

„Nejsou k jídlu," opravil ho Sebastian kousavě. „Ale jestli máte na mysli, že mají báječné aroma, pak ano, máte pravdu." Brèvard s největším klidem otevřel krabici a nabídl svému nestoudnému hostu doutník. „Nechcete jeden vyzkoušet?"

Kovack natáhl paži a vylovil z krabice jeden z doutníků. V dalším okamžiku se v křesle vedle něj objevila Calista. Pohybovala se rychle a Kovacka evidentně

vylekala. Neposadila se do křesla, ale uvelebila se na opěradle s nohama na polštáři.

Sklonila se, zvedla ze Sebastianova stolu ořezávač doutníků a začala si s ním pohrávat. „Dovolte," zavrněla. Jediným rychlým pohybem odsekla konec Kovackova doutníku.

Sebastian se málem rozesmál. Jak ona tu malou gilotinku zbožňovala!

Zdálo se, že Kovackovi její pozornost dělá dobře. Usmál se, zdvihl doutník k nosu a vdechoval jeho aroma. „Máte oheň?"

Sebastian zvedl klínovitý blok vyrobený z duhově zabarveného skla. Měl ostré hrany a tvarem matně připomínal sopku. Byl v něm zabudovaný butanový zapalovač, částečně zapuštěný do jedné ze stěn.

„Obsidián," poznamenal Sebastian. „Přímo z Etny."

Kovack si připálil doutník. Místnost brzy naplnila bohatá vůně kubánského tabáku.

Sebastian chvíli nechal hosta, aby si doutník řádně vychutnal, a potom znovu promluvil.

„Zpátky k věci," řekl. „Co přesně ode mě Rene chce?"

„Chce, abyste mu dal nabídku. V *opravdových* penězích."

Jeho odpověď nesla sarkastický podtón.

„Opravdových penězích?" zopakoval Sebastian se zvednutým obočím.

Kovack přikývl. „Uspořádá novou aukci. Některé strany již byly odmítnuty. Jejich nabídky byly příliš nízké. Jestli chcete, aby byla dopravena zpátky sem, budete muset nabídnout víc než ostatní. Jinak nebude mít pan Acosta jinou možnost než doručit zboží na místo, kde mu vynese nejvyšší zisk."

Sebastian potlačil vlastní ego a pýchu a rychle odpověděl. „Dobře," řekl. Nemělo cenu hrát si se slovíčky, když byly v sázce miliardy.

„Myslím, že mi nerozumíte," pokračoval Kovack a zabafal z doutníku. „Nabízejících je mnoho. Pochybuji, že si současnou cenu budete moci dovolit."

S těmi slovy Kovack vydechl veliký oblak dýmu. Na krátký okamžik měl tvar dokonalého kroužku.

Sebastian cítil, jak v něm začíná kypět hněv. Hlavně proto, že Kovack měl pravdu. Neexistoval způsob, jak by mohl trumfnout Číňany nebo Rusy nebo Korejce, kteří údajně také toužili po vědomostech, které ta žena měla. Acosta to věděl a schválně jim to vmetal do tváří.

Bylo zřejmé, že Acosta už se od nich definitivně odtrhl. Neznal Brèvardův plán, neměl šanci ho prozradit ani vyhrožovat jeho okopírováním. Ale svou lacinou nenažraností a hloupostí ohrožoval projekt, jehož zdokonalování zabralo tři roky. Mistrovský podfuk. Nejlepší v životě Sebastiana Brèvarda – a taky zdaleka nejziskovější, kdyby zafungoval.

Čas vyjednávání tedy skončil. Do tohohle se Brèvard zatáhnout nenechá. Jeho vůle bude prosazena. Usmál se, jako když vlk vycení zuby.

„Naučil jste se od Reneho hodně o kapitalismu," řekl. „Máte mou poklonu."

Napětí trochu povolilo. Kovack odpověděl lehkým pokývnutím hlavy.

„Zdá se, že vám zatím zhasl doutník," dodal Sebastian. „Dovolte mi vám ho opět zapálit."

Kovack se předklonil a položil ruku na desku stolu, aby si zachoval rovnováhu, zatímco se Sebastian znovu chopil obsidiánového zapalovače.

Avšak místo aby mu připálil doutník, Sebastian natáhl pěst a železným sevřením uchopil Kovacka za zápěstí. Škubl mužem dopředu, Calista zatím vyskočila ze svého bidýlka, přistála za Kovackem a postrčila jeho křeslo dopředu.

Kovack přistál obličejem na stole, jednu paži přišpendlenou pod deskou stolu, druhou nataženou k Sebastianovi až do bodu, kde cítil, že nechybí mnoho do vykloubení. Doutník byl dávno pryč, vypadl Kovackovi z úst, ale Sebastianova volná ruka se dál ovíjela kolem těžkého zapalovače.

Kovack přesunul váhu, aby mohl použít nohy, ale Calista mu mezitím přiložila k hrdlu nůž na dopisy a zapíchla mu ho do kůže.

Kovack se okamžitě přestal vzpírat.

„Přiveď ho k šílenství," zasyčela, otírajíc se hebkými rty o Kovackovo ucho. „Chci vidět, co bude dělat."

Kovack si nebyl jist, jestli ta slova patří jemu, nebo Sebastianovi. Každopádně nedělal raději nic.

„Neposlouchejte ji," řekl Sebastian s klidem. „Nebo vás svede na scestí. Nebyl byste první."

„Co to má všechno znamenat?" vykřikl Kovack, panicky vyděšený tím, co působila jako nějaká šílená hra mezi těmi dvěma. „Mluvíme tu o obchodu."

„Tohle je má metoda posílání zpráv," vysvětlil Sebastian. „Zpráv, které je mnohem snazší pochopit."

„Zavolej si svoje muže," poradila Kovackovi Calista. „Možná jim to pití ještě nestouplo do hlavy. Možná jed nebyl tak silný, jak jsme mysleli."

„Jed?" Kovackovi už málem vylézaly oči z důlků. Těkaly sem a tam, než se konečně přiměl uklidnit. Zaměřil se na Brèvarda. Ta ženská byla šílená.

„Jakou zprávu ode mě chcete doručit?" vyhrkl. „Řeknu mu, co budete chtít. Vyřídím mu to osobně. Mně můžete věřit, jsem Reneho pravá ruka."

Sebastian sebou při jeho slovech škubl a hrany ošlehaného obličeje mu zvrásnil podivný výraz. „To byla z vaší strany dost nevhodná volba slov," řekl.

S tím se ještě víc napjal, zdvihl obsidiánový zapalovač a zabořil ho Kovackovi do nataženého zápěstí jako sekáček na maso.

Palácem se rozlehl hrůzostrašný řev. Kovack, kterého Calista zezadu přestala podpírat, se zakymácel a upadl na podlahu. Přistál na zádech a svíjel se kolem pahýlu zápěstí, z nějž stříkala do všech stran krev.

Dvojité dveře se rozletěly a dovnitř vtrhla trojice Sebastianových sluhů.

„Postarejte se o něj," poručil Sebastian a mrštil po zraněném muži oddělenou rukou.

Sluhové rychle klesli ke Kovackovi a obvázali mu ruku. Zastavili krvácení škrtidlem a odtáhli muže z místnosti.

Sebastian se rozhlédl po stříkancích krve, která se mu vsákla do stolu i obleku. „Podívej se na ten bordel," řekl, jako by tu někdo rozlil sklenici.

Do místnosti přiběhli další sluhové a začali ihned uklízet. Sebastian si svlékl sako a prošel dvojitými francouzskými dveřmi na balkon. Calista ho následovala.

V dálce zaduněl hrom, jak se další bouře chystala zmáčet západ Madagaskaru. Začínal si říkat, že možná udělal chybu. Viníkem byl hněv. „Po tomhle už ti Rene nebude věřit," oznámil sestře.

„Rene mi nevěřil nikdy," odvětila. „Ale touží po mně, a taky si myslí, že to hraju na obě strany."

„Pak půjdeš na tu jeho aukci."

„Dát nabídku na tu ženu?"

„Ukrást ji pro nás," odpověděl Sebastian jednoznačně. „Rene by naši nabídku nikdy nepřijal, ani před tím, co se stalo dnes. Rozhodl se jít do té věci sám. Ví, že kdyby nám ji přivedl, už bychom ji nepustili. Patří koneckonců nám. A přišel by přitom o strašně moc peněz. Podle toho, jak s nimi zachází, jich potřebuje opravdu hodně."

Když její bratr hovořil, Calista přikyvovala, zdálo se však, že ji víc zaujala Kovackova krev na hřbetu její ruky. Namočila do ní ukazovák a začala si jí kreslit linky na předloktí, jako by to byla barva na tělo.

„Posloucháš mě?“

„Dobře víš, že ano.“

„Tak mi řekni, jestli si na to troufáš.“

„Jasně,“ řekla a podívala se na něj. „Ale Rene není hlupák. Bude si dávat pozor. A jestli ukradnu, co budou ostatní chtít vydražit – Rusové, Číňani – začnou pro nás být problémem i oni.“

Nepřátelé Brèvardovi starosti nedělali. Až bude s touhle záležitostí hotový, zmizí jako duch, rozplyne se jako dým ve větru. A hlavně to bude vypadat, jako by nikdy neexistoval.

„Nějak to vymysli,“ řekl jí bez obalu. „Jsi mazanější než on. Jsi mazanější než oni všichni. Zaměstnej ten svůj úchylný mozeček a přiveď mi ji zpátky, než všechno, co jsme si naplánovali, lehne popelem.“

6. kapitola

Kurt Austin přijel k budově NUMA v centru Washingtonu pod neuvěřitelně modrou oblohou. Zaparkoval v garážích, došel do haly a vyjel výtahem do devátého poschodí. Recepční byla překvapená, že ho vidí.

„Dobré ráno," pozdravil ji s úsměvem a vykročil po chodbě.

Došel do prostoru poblíž své kanceláře, kde právě vysedávalo několik jeho kolegů, kteří popíjeli ranní kávu a připravovali se na celodenní práci.

Když ho spatřili, znehybněli.

„Jestli jediný z vás zatleská nebo řekne ‚Vítej zpátky', nechám ho přeložit na stanici McMurdo na Antarktidě, aby půl roku neviděl denní světlo."

Jejich tváře postupně zalily vědoucí úsměvy a pozdravilo ho několik přátelských přikývnutí, ale největší projevenou srdečností bylo stisknutí paže ze strany jeho sekretářky a nabídka kávy od kohosi dalšího.

Vtom dorazil Joe Zavala, překypující energií a usměvavý jako téměř vždycky. „Hele," zvolal hlasitě, „podívejme, kdo konečně vyrazil zpátky do práce."

Zdálo se, že rozpačitá reakce ostatních ho trochu překvapila.

„Hodně štěstí, Joe," řekl někdo. „Pořiď si teplé oblečení."

„A opalovací krém nebudeš potřebovat," poradil další kolega.

Když ho míjeli, Joe se obrátil ke Kurtovi: „Co to mělo znamenat?"

„To je dlouhá historie," odpověděl Kurt. Ani nečekal, jak mu bude příjemné být zase obklopený přáteli. „Jak jsi na tom se znalostmi o Antarktidě?"

„Proč se ptáš?“

„Protože teď tě tam budu muset poslat, abych nepřišel o důvěru zaměstnanců.“

Joe přimhouřil oči. Tušil, o co tu jde. „Vzhledem k tomu, že bys tu ani nebyl, kdybych se nevrhl do rozbouřeného moře a nevytáhl tě, poté co ti prasklo záchranné lano, řekl bych, že jsme si kvit.“

Kurt byl v NUMA ředitelem oddělení zvláštních projektů. To znamenalo, že on a jeho zaměstnanci mohli být přiřazeni kdykoliv kamkoliv a k čemukoliv. Joe Zavala byl zástupce ředitele tohoto týmu, fantastický technik a jeden z nejvynalézavějších lidí, jaké Kurt kdy poznal. A také Kurtův nejlepší přítel.

„Dobrá poznámka,“ řekl Kurt, odemkl dveře své kanceláře a vstoupil dovnitř. „Ale kdybys nebyl tak hr a nesnažil se mě vytáhnout jako výstavního mečouna, nerozbil bych si kokos o železná futra a nezačalo by mi šplouchat na maják. Díky tobě jsem strávil poslední měsíce na gauči u cvokařky.“

Joe vstoupil za Kurtem a zavřel za sebou dveře. „Viděl jsem tu cvokařku, se kterou ses dělil o gauč. Myslím, že bys mi měl ještě poděkovat.“

Kurt přikývl. I na tom byl velký díl pravdy. Posadil se ke svému stolu. Byl založený hromadou neotevřených balíčků a nepřečtených zpráv. Příchozí pošta byla navrstvená do výšky nejmíň šedesáti centimetrů.

„Copak tu nikdo nic nedělal, když jsem tu nebyl?“

„Ale dělal,“ řekl Joe. „Kde myslíš, že se tu vzaly všechny ty zprávy?“

Kurt se začal probírat papíry, z nichž většina neobsahovala nic moc zajímavého. Možná si ty spisy odveze domů pro případ, že by zase nemohl spát. Zdály se mu dost nudné, aby mu v nouzi pomohly usnout.

Listoval hromádkou poznámek a dalších papírů žádajících jeho přítomnost na schůzích, které už dávno proběhly. Putovaly rovnou do kruhového pořadače pod stolem.

Potom si začal prohlížet příchozí poštu. Našel pár tubusů s mapami, které si vyžádal už před mnoha měsíci. Pak otevřel jednu krabičku a uvnitř našel DVD.

„Co je tohle?“

Joe se předklonil. „To je z kamery Jayhawku,“ řekl. „Jeden jihoafrický reportér si z toho udělal sólokapra. Je tam vidět část naší akce.“

Kurt uvažoval, že si video přehraje, ale potom to zamítl. S otázkami, které ho trápily, mu to nepomůže. „Škoda že jsem neměl kameru na rameni," poznamenal.

Položil DVD stranou a procházel si další podnikovou poštu. Konečně se dobral k obálce od Jihoafrické pobřežní stráže. Roztrhl ji a uvnitř našel zprávu o bouři a záchranné akci. Přeletěl ji očima, jako když se probíráme sportovní rubrikou novin, pátraje jen po tom nejzajímavějším. Zbystřil pozornost, teprve když narazil na něco, o čem nevěděl.

Narovnal se v židli a pročetl si celý odstavec ještě dvakrát, aby se ujistil, že se mu to nezdálo.

Pohlédl na Joea: „Briana Westgatea vyzvedli třicet kilometrů od místa potopení *Ethernetu*?"

„Druhý den," potvrdil Joe. „Když bouře pominula. Byl v nafukovacím člunu."

„Žil jsem v dojmu, že ho našli v záchranné vestě, jak se houpe ve vlnách jako pilot stíhačky, co se katapultoval."

„Oni si to trochu přibarvili. Vyskočil z člunu a doplaval k helikoptéře. Když ho vyzvedli, jediný videozáznam ho ukazoval samotného ve vodě. Zřejmě šlo o záležitost publicity."

Kurt odložil zprávu. „Nepřipadá ti divné, že byl sám v záchranném člunu, zatímco se jeho žena a děti topily na lodi?"

„Tvrdil, že se snažil připravit záchranný člun a ony na něj zatím čekaly na můstku. Pak se přes palubu přelila vysoká vlna a smetla ho i s člunem do moře. Vykládal, že se zběsile snažil dostat zpátky, ale bylo to nemožné."

Kurt zapnul počítač, nechal načíst mapovací systém NUMA a přiblížil si východní pobřeží jižní Afriky.

Podtrhl prstem čísla uvedená ve zprávě a zapamatoval si zeměpisnou šířku a délku místa, kde se *Ethernet* potopil. Zapsal je do počítače a stiskl enter. Počítač označil místo jasně rudým trojúhelníčkem.

Totéž udělal s místem nalezení Westgatea. Objevil se zelený trojúhelníček.

„Třicet kilometrů od sebe," řekl Kurt. „To prostě není možné."

„Bylo to skoro po třiceti hodinách," upozornil Joe. „A byla to fakt příšerná bouřka."

Kurt věděl, jak to Joe myslí, ale stejně mu to nesedělo. „Pokud ho voda neodnášela proti proudu a přes boční vítr, nemohl skončit zrovna tady."

Kurt otočil monitor, aby se Joe mohl podívat. Drobné šedé šipky označující převažující proudy ukazovaly opačným směrem, než kudy měl Westgate plout.

„Mělo ho to nést na jihozápad od jachty, ne na severovýchod."

Joe si prohlížel mapu jako opařený. „Třeba ta bouře způsobila dočasnou změnu proudů," napadlo ho. „Nebo se třeba změnil vítr, když bouře pominula."

„Takhle moc? To ne."

Joe se znovu zadíval na mapu. Vydechl. „Fajn. Asi máš pravdu. Co se podle tebe stalo?"

„Netuším," řekl Kurt a vstal. „A co kdybychom se na to zeptali pana Miliardáře osobně? Momentálně má nějakou klaunskou přehlídku před Smithsonovským institutem."

„Hmmm…"

Kurt se podíval na hodinky a popadl klíče: „Pojď, když sebou hodíme, ještě ho chytneme."

Joe váhal. Vstal se závratnou rychlostí lenochoda. „Nevím, jestli je to dobrý nápad."

Kurt jen zářil, jako by právě přešel do manické fáze. Měl dojem, že to je výborný nápad. Zvlášť proto, že se setkání odehraje pěkně na veřejnosti.

„Ale to je v pořádku," řekl a zamířil ke dveřím. „Vlastně mi to doporučila lékařka. Je to důležitá součást mého zotavení."

S tím prošel dveřmi a zhasl za sebou světlo. Ani se neotočil, aby zjistil, jestli jde Joe za ním. Ani nemusel: slyšel na chodbě dupot, jak se ho Joe snažil dohnat.

7. kapitola

Schodiště původní budovy Smithsonovského institutu nabízelo fantastické pozadí každému, kdo si přál učinit nějaké velké prohlášení. „Zámek“, jak se staré budově z červeného marylandského pískovce přezdívalo, měl v sobě zvláštní romantiku spojenou s robustností. Vypadal jako pevnost z dob občanské války, jako budova, která mohla stávat v „rudé rakety záři“.

Smithsonovský institut byl však proslulý svým posláním předávat vědomosti a svým oslavováním moderních technologií. Pro muže jako Brian Westgate – internetového miliardáře ze zámožné rodiny s prastarými majetky – nejspíš neexistovalo dokonalejší místo, kde by mohl prezentovat sám sebe či svou společnost.

Pod jasně modrým nebem se začal scházet dav a Westgate zjistil, že se ho začíná zmocňovat nervozita. Byl ještě uvnitř budovy, usazený v kanceláři nedaleko hlavního vchodu. Čekal, až přijde jeho chvíle, zatímco ho obskakovaly a parádily dvě profesionální vizážistky.

Na Brianu Westgateovi se jim pracovalo dobře. Byl asi padesátiletý, v kondici a vždy upravený, bez nejmenšího náznaku jakéhokoli výstřelku, měl vlnité vlasy, vysoké lícní kosti a drobný důlek na bradě. Vypadal spíš jako redaktor televizního zpravodajství než jako počítačový expert, za kterého se obvykle prohlašoval.

Jeho pískově světlé vlasy nebyly nijak nezkrotné, ale mladá žena jménem Kara se stejně přičinila, aby byly načesané jen tak akorát. „Nesmíte vypadat ani moc mladě, ani moc staře,“ pošeptala mu.

Druhá vizážistka mu zatím připevnila do klopy brož s americkou vlajkou a ujišťovala se, zda jsou puky na jeho námořnicky modrém obleku tak ostré, aby se jimi dal krájet chleba.

Zatímco se dál snažily ho zdokonalit, posadil se proti němu David Forrester, výkonný ředitel Westgateovy společnosti.

„Cítím se, jako bych kandidoval na prezidenta," zavrčel Westgate. Mávnutím zahnal obě vizážistky. Už jich měl dost.

„Možná bys měl," navrhl Forrester.

„Asi bych těžko prodával Phalanx jiným vládám, kdybych byl hlavou té svojí," namítl Westgate.

„To je fakt," souhlasil Forrester. „Už máme poptávky od pěti evropských zemí, od Brazílie a Japonska. Všichni chtějí mít zabezpečená data a v tom se Phalanxu nemůže nic rovnat."

„Možná bys měl jít ven a říct ten projev sám."

„Vypadám snad jako tvář téhle společnosti?"

Forrester byl právník, který strávil dvě desetiletí u investiční bankovní firmy a několik let prací pro jednu z federálních rezervních bank. Byl malý a zavalitý, jako bývalý sportovec, který poněkud zchátral, ale s velkou silou stále ukrytou pod rostoucí vrstvou tuku. Měl obtloustlý obličej, řídnoucí vlasy a nosil brýle bez obroučků, za nimiž čekaly pronikavé oči, kterým nic neuniklo. Tenké, téměř bezbarvé rty mu dodávaly přísný, až výhrůžný výraz pedanta, se kterým byste se nechtěli zaplést.

„Daruješ miliony počítačů do amerických škol," upozornil Westgatea. „A právě jsi podepsal kontrakt s federální vládou na ochranu amerických dat před zahraničními hrozbami. To jsou samé přednosti. Teď máš příležitost pochlubit se před vděčným národem. Sdělit všem Američanům, že jejich údaje jsou v bezpečí."

„Mám z toho divný pocit," zaúpěl Westgate.

„Kvůli té potopené lodi?"

Westgate přikývl. „Je to moc brzy."

„Už je to několik měsíců," namítl Forrester. „To je v našem čtyřiadvacetihodinovém zpravodajském cyklu celá věčnost. Kromě toho akcie od té nehody stouply o patnáct procent. Soucit dobře prodává."

„Co to s tebou je?" vyhrkl Westgate. „Mluvíš o mé ženě a dětech. Mém synovi a mojí dceři."